

[Kaj Andresen.]

grad druknet i disse debatter. Jeg tror derfor, at hvis man kunne foretage en isoleret undersøgelse af problemet i et udvalg, ville det måske være muligt at finde en anden fornuftig løsning end en udvidelse af de nuværende bytemuligheder. Vi vil godt medvirke til, at en sådan overvejelse finder sted i et udvalg, og vi håber, at man i et vist omfang kan nå et fornuftigt resultat.

Jeg er ikke uenig med hr. Arne Larsen i den betragtning, at selv med det, vi har gennemført af boliglovgivning i de senere år, er alle vore boligproblemer ikke løst. Vi står tilbage med en række ubehagelige boligproblemer, især i storbyerne, ikke mindst saneringsproblemet. Vi har heldigvis gennem de rentesikrings- og boligsikringsordninger, der er gennemført, givet baggrunden for, at nybyggeriet kunne fortsætte, og at vi også de seneste år har kunnet udvide det. Hr. Arne Larsen nævnedes nogle tal herfor. Vi er i de senere år kommet op på en samlet boligproduktion pr. år på omkring 40.000 lejligheder — i 1967 var vi helt oppe på 44.000 — og vi har kunnet billiggøre boligerne gennem rentesikringen. Men der er tilbage et vældigt problem med at få saneret de dårligste boliger og skabt erstatningslejligheder.

De problemer, vi står over for, drejer sig efter min mening først og fremmest om at føre en politik, der billiggør jordpriserne, og her havde en boligfond af den størrelsesorden, vi havde tænkt os for de kommende år, kunnet øve en virkelig indsats. En 400-500 mill. kr. pr. år kunne, efter det vi ved om behovet ude omkring, virkelig have åbnet mulighed for en aktiv jordpolitik, som kunne have reduceret de vældige jordpristigninger, vi har været ude for. Men fonden beskæres nu, så det bliver der vel næppe mulighed for.

Boligfondens tredje opgave ud over medvirken til byggemodning og arealkøb var at virke med til at få skabt et antal erstatningsboliger, når saneringen rigtig tog fart. Jeg bemærkede forleden aften i udsendelsen om saneringen, at de to københavnske borgmestre begge pegede på, at vel kunne man nu intensivere bestræbelserne for at sanere — og det er stort set et problem, som skal løses i storbyen — men at hovedproblemet i den forbindelse var erstatnings-

lejlighederne. Her kan vi ikke klare os med de hidtil afsatte ca. 12.000 sociale boliger pr. år, men boligfonden kunne på længere sigt have skabt mulighed for at finansiere et supplement til disse 12.000 lejligheder, der i de store byer kunne være sat ind som erstatning for saneringen. Sanering er ét, erstatningslejligheder noget andet og noget overordentlig væsentligt. Jeg beklager, at den beskæring af boligfonden, som finder sted, i hvert fald ikke fremmer tilvejebringelsen af sådanne lejligheder.

Poul Schlüter: Først vil jeg gerne sige, at den hensigt, som forslagsstillerne angiver ligger bag deres tankegang: at sikre en stadig bedre fordeling af den eksisterende boligmasse, kan mit parti i og for sig godt tilslutte sig. Vi har vist fra alle sider her i folketinget sympati for det synspunkt, at det er vigtigt, at vi ved boliglovgivningen giver inspiration og tilskyndelse til en stadig bedre udnyttelse af den boligmasse, som er til vor rådighed. Der er mange bestræbelser fra det sidste par år, som peger i denne retning. Først og fremmest bør man vel nævne boligsikringsordningen, men derudover den delvise udjævning, som man er i gang med, af forholdet mellem huslejen i det ældre og det nye byggeri. Meget andet kunne nævnes, men dette var nogle af de vigtigste træk.

Når jeg alligevel stiller mig skeptisk over for det lovforslag, som nu er til behandling, har det sin begrundelse i, at jeg anser det for uhyre tvivlsomt, om lovforslaget, hvis det gennemførtes, ville tjene den hensigt, man hævder det har. Jeg er skeptisk over for, om dette lovforslag virkelig vil kunne medføre en bedre udnyttelse af den eksisterende boligmasse, for man må jo ikke overse, at det står ganske åbent, om ikke lovforslagets gennemførelse ville kunne betyde en mindre god udnyttelse, end man ellers ville få. Den frie bytteret kan jo praktiseres på en sådan måde, at det netop ikke bliver de familier, som har mest behov for en bedre, større eller billigere lejlighed, som får den. Navnlig kan der være grund til at fremhæve, at denne betragtning må gælde i forhold til det almennyttige byggeri. Der finder i dag i stor udstrækning bytning af lejligheder sted. Vi kender også eksempler på, at en ejer nægter at medvirke til en